

[Poul Schlüter.]

havde allerede modtaget det radikale venstres ideer.

Regeringen havde et helt katalog af forslag med det fælles sigte, at vi skulle muliggøre en højere produktion ude på arbejdspladserne.

Til sidst var vi nogle, som gik sammen om at gøre det lidt lettere for regeringen at se sig en vej frem til et forlig; vi satte os sammen og koordinerede vore oplæg, og vi afleverede dem i fællesskab til regeringen, så regeringen kunne vide, hvad der for os var mest betydningsfuldt, hvis et forlig skulle blive en realitet. Det var et tilbud, som regeringen skulle have taget seriøst imod. Måske kan det nås endnu. Men så er det også en forudsætning, at vi tager fat i denne uges arbejde på at nedskære virksomhedernes omkostninger. Hvis det perspektiv er udeladt i den endelige løsning, tror jeg ikke, regeringen vil kunne fremkalde den nødvendige arbejdslust og investeringsevne.

Det konservative folkeparti har tidligt foreslået regeringen, at det skulle være et afgørende led i en løsning, at vi, i hvert fald indtil et konjunkturomslag bliver en realitet, skærer ned i virksomhedernes udgifter. Den vej til forbedring af konkurrenceevnen har selvfølgelig ikke samme karakter som en indkomspolitik. Men for den enkelte virksomhed vil det virke som en hjælp til relativt lavere varepriser.

Som eksempler på en sådan politik nævnte vi tidligt sygedagpengeordningen. Ikke fordi vi principielt mener, at statskassen og det offentlige skal varetage den opgave, men i en nødsituation, hvor lønpolitikken er lagt fast, og hvor renten er for høj, kunne det måske være en udvej, at det offentlige delvis godtgjorde virksomhederne denne betydelige omkostning. Det er jo en omkostning, som tit belaster virksomhederne med op mod 4 pct. af lønudgifterne. I visse brancher, der betyder meget i eksporten, er procenten ofte højere. Jeg nævner det som et eksempel, og jeg beklager, at regeringen hidtil ikke har villet lytte.

Vi har videre sagt, at det, der skal til, er en aktiv erhvervspolitik, som bevidst stimulerer udvidet produktion. Jeg skal i aften blot henviser til de 12 forslag, det konservative folkeparti har fremsat sammen med venstre og kristeligt folkeparti – de forslag, der som sagt slet ikke er en overraskelse for regeringen. Overraskelsen ligger måske i, at vi står fast på disse krav. De har et ganske bestemt sigte.

Sigtet er, at vi ikke klarer tingene uden foranstaltninger, som gør det muligt at sælge flere danske varer. Der er næsten intet i regeringens pakkelsønsning, som fører til en større produktion af konkurrencedygtige danske varer; det er fejlen.

I det konservative folkeparti mener vi, at valget står mellem tilskud og offentlige ansættelser – og så bedre konkurrencevilkår. Vi mener, regeringen i for høj grad har valgt forkert. Regeringen har forelagt en politik, som er kriseforlængende for virksomhederne. Man har forelagt striber af nye afgifter, som vil koste virksomhederne lige så meget, som virksomhederne får i lettelse, måske mere.

Jeg mener – og det gør mig ondt at skulle sige det – at regeringens politik, hvis den ikke ændres i denne uges løb, bliver en stadfæstelse af for lille produktion, for lav eksport, og at danske varer fortsat skal være for dyre.

Jeg vil tilføje, at det konservative folkeparti gerne vil medvirke til den finanspolitiske stramning, hvis vi i øvrigt kan få en rigtig løsning, som er troværdig. Vi mener, at vægten skal lægges på momsens i stedet for punktafgifterne. Momsen vender jo den tunge ende opad; det viser de notater, regeringen har givet os under forarbejderne. Derimod gælder det i dag for de fleste punktafgifter – også dem, regeringen nu har foreslået eller foreslået forhøjet – at de vender den tunge ende nedad. Sådan var det måske ikke engang, men sådan er det nu. Hvis vi taler om cigaretafgiften, spiritusafgiften eller benzinafgiften, så virker den ofte ens for den velhavende og den mindre velhavende; typisk er forbruget på disse områder ens for familien med høj indtægt og familien med lav indtægt. Momsen gælder derimod alle varer, også de virkelig luksusbetonede varer, og det høje forbrug findes hos dem, der har en større indtægt. Punktafgifter er i vore dage værst for de lave indkomster.

Når regeringen igennem de sidste uger, indtil for få dage siden, stædigt har holdt fast i, at hvis der skulle være ro i indkomspolitikken, så var det nødvendigt at sætte ind over for værdistigningerne i fast ejendom, ja, så tror jeg, regeringen har ført en politik, som er helt ude af takt med indstillingen på arbejdspladserne. Hvad var det dog for et forslag, man kom med? Intet ville virke værre i forhold til roen på arbejdspladserne end regeringens oplæg. Hvad var det, vi gjorde efter februarvalget? Da sagde vi her i folketinget, at nu måtte det vist være